

Labirintul din furtună

Rolea Nicolae

Printre crengile iubirii răzvrătirea se-nfioară
Purtată de vântul vremii care moțăie ușor,
În fântâna unui cuget haina nopții se coboară
Când vin ciutele sfioase să bea luna din izvor.

Smecherește, trece falnic căpriorul prin livadă
Ca un prinț plin de lumină prin visările târzii.
De sub undele rebele a urcat cerul să-l vadă
Micul pește de aramă cu ochi mici, trandafirii.

În desaga nepăsării ciocârlia cântu-și poartă
Plâng viorile neunse de sacâzul tristei veri,
Literile fug sfioase să nu prindă ziua moartă
Sunând lin din necuvinte sub penița de tăceri.

Cineva din ceruri zvârle floarea socului curată,
Prin branulă simt cum intră picăturile de Rai,
Nu zbura tu, inimioară, peste apa zbuciumată
Lăsând mamei suferința că pe-aceia nu mai stai.

Se ridică din volume fumul sfânt al vesniciei
Mă zidesc pe mine însumi în nervurile din voi,
Numai cățelușa nopții, cu limbuța nostalgiei,
Soarbe apa repezită care curge printre noi.

Viață dulce, netrăită, prin clepsidra răsturnată
Plângi ca bobul de lumină de sub gene izgonit,
Către maluri de uitare, cu eșarfa sfârtecăță,
Nu pleca tu, sufletele, hai, mai ține-mi de urât !

Dar furtuna nesătulă a tușit ciudat spre mine
Râu fierbinte de lumină mi-a zvârlit din noru-i greu
Și de-atunci măicuța sfântă, pe la cimitir când vine,
Vede-n flacăra din cruce poeme din trupul meu.

12.11.2018